

Atât de singur...

Cristian Neagu

Lumini de noapte oglindite-n lac,
Mirosul târziului și singurătate
Plus eu, rătăcit pe alei de parc
Minus, posibila oportunitate.

Privesc orologii constrânse-n decor
Să afișeze pași grei lăsați de timp
Peste răni vindecate ce încă mai dor
În pulsul cromatic de prim-anotimp.

Prea le conjug pe toate la singular,
Și parcă îmi înțeleg viața ca pe o farsă
În bezna vieții mele neexistând un far,
Nici sentimentul pașilor în doi spre casă.

De gât cu viața mea mai trec
Prin noaptea marilor dureri,
Și mă demasc doar unui bec
Vagabondând spre nicăieri.

Rămân candelarul ce-aprinde geana
Mijitului timid, în zori confluenți,
Și-mi strâng -de frig- la guler, haina,
Cu dorul chipului tău, în suma de tristeți.

Dimineți cu fum de frunze arse,
Dimineți despărțite de Lună
Minus noi, prin cuvinte rămase
Nespuse, la tot ce urma să se mai spună...